A°. 1830. N°. 61.

SURINAAMSCHE KRANT.

VRIJDAG, DEN 30sten JULIJ.

PARAMARIBO, 29 Julij, 1830.

In onderscheidene Hollandsche Couranten van de maand Junij, leest men:

Met genoegen verneemt men, dat op den 31 Januarij, met het Schip Java, Kapt. *van der Sweep*, van Japan, te Batavia is aangekomen, den heer dr. *P. F. von Siebold*, chirurgijn-majoor, geneeskundige en natuur-onderzoeker, behoord hebbende tot het nederlandsche gezantschap in Japan, wiens vertrek in het vorige jaar door de Japaansche regering, onder zoo vele akelige vooruitzigten voor dien bekwamen man, was verhinderd geworden.

— In een brief van Maltha van den 30 april wordt gemeld, dat Zijner Majesteits fregat *Rattlesnake* den vorigen dag aldaar van Algiers aangekomen is, van waar het den 19den was gezeild, en dat dadelijk na de aankomst van dit schip order gegeven is aan het engelsch eskader om zeil te maken. Dienzelfden avond zijn genoemd fregat en de *Ferret* nog uitgeloopen, en den volgenden ochtend hebben eenige der groote schepen mede onderzeil willen gaan, doch zijn daarin door tegenwind verhinderd. Er loopen vele geruchten omtrent de oorzaak van dit haastig vertrek: doch er is niets met eenige zekerheid deswege te zeggen.

— De inwoners van de kaap de Goede Hoop hebben zich bij petitie tot het Engelsche Parlement gewend, om eene representative regering te erlangen.

In den brief, door prins *Leopold* aan den graaf van *Aberdeen* geschreven, vindt men het volgende:

« Alle berigten uit Griekenland hebben den Prins duidelijk bewezen, dat de ware en onvooringenomen gevoelens van den Senaat en van het grieksche volk stellig en onherroepelijk vijandig zijn aan de besluiten der verbonden mogendheden. Hij acht het niet overeenkomstig met zijn karakter en wijze van denken om zich aldus aan een onwillig volk te laten opdringen, en in hunne gedachte in verband te staan met eene vermindering van hun grondgebied, het verlaten van hunne wapenbroeders en het ontruimen van hunne bezittingen en woningen, waaruit tot nog toe de Turken hen nooit dan bij een korten inval hebben verdreven; alle welke gevolgen hij steeds heeft gevreesd. Den 9 februarij heeft hij aan den Eersten Lord der Thesaurie verklaard, dat hij niet vertrekken zou om de Grieken te regeren, ten gevolge van een tractaat, dat ook tot het vergieten van het bloed en het vermoorden hunner broeders zou kunnen leiden en heeft mede zwarigheid gemaakt in de nieuwe grensbepaling, als zwak en onveilig, uit een militair oogpunt beschouwd, en voor de Grieken het regt gevraagd om zich tegen zijne benoeming te kunnen aankanten.

« Nooit, gedurende den loop dezer onderhandelingen, is eenige poging gedaan tot het opstellen van een tractaat, waarvan hij het protocol slechts als den grondslag aanzag, en dat hij als zeer belangrijk aan de aandacht van den hertog van *Wellington* bij diezelfde gelegenheid had aanbevolen. Indien het maken van dat tractaat uitgesteld is, kan dit hem niet worden geweten. Nooit heeft hij voor de gevolmagtigde ministers verborgen, dat, hoezeer hij gezind mogt wezen om groote opofferingen ten voordeele van Griekenland te doen, zij geen regt hadden te verwachten dat hij ooit naar dat land zou gaan zonder die zekerheid voor zich zelven en de Grieken, welke alleen te vinden was in de bepalingen van een plegtig en bekrachtigd tractaat. Den 8 maart heeft hij zich nogmaals dus in uitdrukkelijke bewoordingen verklaard en gezegd, dat het noodig zijn zou de afgestane provincien van de Grieken te overmeesteren, om die aan de Turken te geven, en dat de nieuwe souverein zijne regering niet kon beginnen door het nemen van maatregelen, om de Grieken hunne eigene haardsteden te doen ontruimen.

« Had de grieksche senaat of zich in het geheel niet uitgelaten of ten minste in zoodanige taal, dat daaruit met reden te hopen was, dat dit ligchaam bij die maatregelen zou berusten, dan mogt de Prins, hoezeer onwillig, het werktuig geworden zijn om de besluiten der verbonden mogendheden ten uitvoer te leggen en getracht hebben, zoo veel mogelijk hare gestrengheid te verligten en hare strekking uit den weg te ruimen; doch de taal der Grieken is voor geene uitlegging vatbaar, even als hunne gevoelens natuurlijk zijn.

« De Prins is dus in dezen moeijelijken toestand gebragt om dat zijne benoeming in dezelfde acte verbonden is met die maatregelen van dwang. Zijne eerste daad als souverein moet zijn om zijne eigen onderdanen, met geweld van vreemde wapenen, te noodzaken om zich te onderwerpen aan den afstand van hunnen grond en eigendommen ten behoeve hunner vijanden, of om zich bij hen te voegen, ten einde zich daartegen te verzetten, of een gedeelte van datzelfde tractaat te ontduiken, dat hem op den troon van Griekenland plaatst.

« Het een of ander moet hij onvermijdelijk kiezen, om dat het land tusschen de twee linien (Acarnanie en een gedeelte van Etolie, dat nu aan de Turken moet afgestaan worden) te gelijk met de vestingen in het vreedzaam bezit der Grieken is. Dit is het land, waaruit Griekenland zijn voorraad van scheepstimmerhout het best trekken kan, en dat de dapperste soldaten gedurende den oorlog geleverd heeft. De voornaamste krijgsoversten der Grieken zijn van acarnanische of etolische afkomst. Na dat het protocol van 22 maart 1829 in Griekenland aangekomen en er afgekondigd was, dat de Turken toestemden in de bepaling der grenzen van het tractaat van Adrianopel, zijn alle de huisgezinnen, die den oorlog overleefd hadden, terug gekeerd en hebben begonnen hunne huizen en steden weder op te rigten en hun land te bebouwen; dit volk zal nooit zonder tegenstand onder het juk der Turken terug komen en de andere Grieken zullen en kunnen hen niet aan hun lot overlaten.

« In deze omstandigheden is de pligt van den Prins ten aanzien van Griekenland klaar en duidelijk. Gedurende al de onderhandelingen met de gevolmagtigden der verbonden mogendheden heeft hij enkel de belangen van dat land voor oogen gehouden en altijd, zoo in zijne brieven als persoonlijke bijeenkomsten met de ministers van Engeland en de andere gevolmagtigden, geprotesteerd tegen het dwingen van de Grieken om schikkingen aan te nemen, die zij beschouwen als tegenstrijdig met hunne wenschen en als verderfelijk voor die regten, op welke, zoo als hun President juist opmerkt, hunne groote opofferingen hun aanspraak geven.

« Wanneer de Prins zijne oogen gevestigd had op de hooge onderscheiding van souverein van Griekenland te worden, was het in de hoop om vrij en eenstemmig door de grieksche natie erkend en verwelkomd te worden als de vriend, door wiens middel hare langen en heldhaftige strijd beloond zou worden door de veiligheid van haar grondgebied en het daarstellen harer onafhankelijkheid op een vasten en eerlijken grond.

« Met het diepste leedwezen ziet de Prins die hoop vervlogen, en is hij gedwongen te verklaren, dat de schikkingen der verbonden mogendheden en de tegenstand der Grieken hem van de magt berooven om dit geheiligd en roemrijk doel te bereiken, en hem een werk van een geheel anderen aard zouden opleggen, namelijk, dat van een gelastigde der drie verbonden hoven, door dese benoemd om Griekenland door de kracht hunner wapenen in onderwerping te houden. Zoodanig een maatregel zou zoo zeer met zijne gevoelens strijden en beleedigend voor zijn karakter zijn, als het regtstreeks zou afwijken van het doel van het tractaat van 6 julij, waarbij de drie mogendheden zich verbonden hebben tot het bewerken der bevrediging van het Oosten.

« Daarom doet de Prins plegtig afstand in handen der gevolmagtigde ministers van den post, dien de omstandigheden hem niet langer gedoogen waar te nemen met eer voor zich zelven, voordeel voor Griekenland of nut voor de algemeene belangen van Europa."

De leden van den griekschen senaat hebben, volgens eene kennisgeving van den President aan de residenten der verbonden mogendheden, de mededeeling van het protocol met eene doodelijke stilte ontvangen, en na rijpe beraadslaging verklaard, de magt niet te hebben om de acte van 3 februarij aan te nemen, en zelfs, bijaldien de natie hun die magt gegeven had, nooit hierin te kunnen toestemmen zonder hun pligt jegens hunne broederen te verzaken; voorts, dat zij nooit zullen toestaan, dat de President namens de natie gelast worde met de uitvoering van het protocol; dat de verbonden mogendheden hunne besluiten mogen ten uitvoer leggen, maar dat zij daaraan vreemd zullen blijven, en dat, indien er bevelen gegeven worden om die in de provincien uit te voeren, niemand die zal gehoorzamen.

Lord *Durham*, graaf *Grey* en lord *Holland* hebben zich in het Hoogerhuis zeer ten voordeele van prins *Leopold* uitgelaten. Lord *Holland* heeft zich over partijdigheid van het ministerie beklaagd en de ministers te kennen gegeven, dat hij en de leden der oppositie-partij voornemens waren hun gedrag ten dezen opzigte te onderzoeken. Hij heeft reeds voorloopig verklaard, dat hij dit gedrag voor bespottelijk ten aanzien der wereld en nadeelig voor 's lands belangen hield.

MENGELWERK.

OVER HET EEN EN ANDER UIT DE KARAKTERKUNDE.

Voorgelezen in het Departement der Maatschappij *Tot Nut van 't Algemeen*, te *Monnikendam*, door R. DE VRIES.

De karakterkunde wordt teregt voor eene zeer belangrijke wetenschap in het maatschappelijke leven gehouden. En hoe uitgebreider onze betrekkingen zijn, hoe grooter de kring onzer werkzaamheden is, des te meer komt ons de kunde der karakters van onze medemenschen te stade. Van hier, dat men die kunde vlijtiglijk en naauwkeuriglijk heeft beoefend; dat men alles heeft nagegaan en bestudeerd, wat zich als kenmerk van de eigenschappen en neigingen der menschelijke ziel vertoond; dat men het gelaat, den schedel, het geheele hoofd, ja het gansche ligchaam, de houding, gebaren, beweging, rust, woorden en daden — alles van den mensch oplettend heeft gadegeslagen. En het is bij velen van u bekend, welke vorderingen men in deze wetenschap gemaakt hebbe.

Zeker boeksken, hierover geschreven, is onlangs in veler handen geweest. Hetzelve heeft mij aanleiding gegeven tot deze voorlezing. Vele zaken, die ik voordragen zal, zijn uit hetzelve ontleend, en verder door mij, met hetgeen ik nu en dan eens bij andere karakterkundigen gelezen heb, vergeleken.

Mijn voornemen is dan, u thans oplettend te maken op de wegen, die men ingeslagen heeft, om tot de geheimen der menschelijke ziel door te dringen; geheimen, die doorgaans zoo gaarne en zeeltijds met zoo veel angstvalligheid worden verborgen gehouden.

Het *oog* des menschen biedt zich 't eerst ter onzer beschouwing aan; dat oog, hetwelk met de gewaarwordingen der ziel in zulk eene onmiddellijke aanraking staat, en te regt de spiegel der ziel genoemd wordt. Hoe duidelijk zien wij in dat verwonderlijke oog de ziel, nu eens in diep gepeins, dan zwervende in gedachten; op den eenen tijd vlammend beminnen, op eene andere keer diep verachten! Somwijlen laat zij zich zien als eene ootmoediglijk smeekende; dan weder vertoont zij zich als eene dreigende, en als ware zij met bliksemschichten gewapend. Is het oog in een kalmen, zachten toestand, dan heerscht ook van binnen kalmte en zachtheid. Het oog is dan gelijk aan de stille maan, die daar aan den hemel zoo vreedzaam henen drijft. Dat oog bevat dan zoo veel edels, verhevens, hemelsch, ja goddelijks: en wie door zulken toestand des oogs niet met innig gevoel wordt vervuld; wie in zulk een oog de onschuld der ziel, het beeld der Godheid, niet opmerkt, die is gevoelloos en blind voor het verhevene; die is een vreemdeling in het kennen van den mensch, ook van zichzelven. Maar hetzelfde oog is dat hemelsche oog niet meer, zoodra een hevige hartstogt de ziel ontrust en beroert. Ach! dan zien wij dien zachten toestand niet; dan zien wij dat oog strak gespannen, of hevig en rusteloos zich bewegen, als wilde het alles rondom zich verpletteren. En wij behoeven waarlijk geene LAVATERS te zijn, om in beide deze gevallen te zien, wat er in de ziel omgaat. Met het oog spreekt men veel krachtiger, dan met woorden; met woorden spreekt men slechts van mond tot oor, maar met het oog spreekt men van ziel tot ziel. Ook is er geene overgroote kunde noodig, om in het oog te zien, hoe de ziel door vrees nedergedrukt, door angst gejaagd, door schrik geschokt, door hoop opgebeurd, door teleurstelling neêrgeslagen, door medelijden bewogen, door droefheid gekweld, door smart gepijnigd wordt. Ook, hoe duidelijk staat valschheid, wangunst, nijd, en vooral diefachtigheid, menigmalen in het oog geteekend!

Niemand van ons dan, geloof ik, twijfelt aan de gro

grondheid der oogenleer, in zoo verre wij dezelve beschouwd hebben. Maar iets anders is het, om uit de natuurlijke gedaanten der oogen tot de hoedanigheden der ziel te besluiten. Gelaatkundigen evenwel willen zulks. Het resultaat, dat ik daarvan gevonden heb, komt hierop neder. Groote oogen kenmerken den man, die klein van verstand is, en daarbij trotsch. Natuurlijk! want trotschheid gaat met een groot verstand niet gepaard. Kleine en daarbij ronde oogen teekenen eene ziel, die ligtgeloovig en niet zeer spaarzaam is. Oogen, diep in het hoofd, met een' grooten gezigtkring, zijn vensters, achter welke vele bedriegelijke neigingen, vele snoode trekken schuilen. Het tegendeel is waar van oogen, die buiten het hoofd uitpuilen: deze kenmerken goedheid met geestigheid. De laatste zoude ik zekerlijk kiezen, indien mij eene keus uit de opgenoemde te doen stond. Maar, M. H., volgens gelaatkundigen bestaat er nog een paar oogen, die boven alle verkieslijk zijn. Het zijn die, welke middelmatig groot en daarbij schoon en glinsterend zich vertoonen. Deze drukken een' krachtvollen geest, een rijp oordeel, eene edelmoedige ziel uit. Zijn dezelve in kleur naar het hellende, dan wordt vuur en verbeeldingskracht, — blauw zijnde, zachtheid en genie aangeduid.

Dalen wij van de oogen af tot den *neus!* Een vrij lange, sterke neus is geen kwaad voorteeken. Schranderheid en moed hebben achter dit in het oog loopend kenmerk hunne zetels. Maar letten wij op het onderscheid tusschen lang en groot; want een te groote neus zou eene zucht tot spotternij te kennen geven. Is nogtans dezelve een Romeinsche, dan is hier genie te vooronderstellen, — ongelukkig evenwel een genie met trotschheid; maar geen wonder, want vele verhevenheden gaan met trotschheid gepaard. Een breede neus is de verkieslijkste, indien het waar zij, dat trouw en stilzwijgendheid deugden zijn van den bezitter. Een neus, die zich spits vertoont, is doorgaans niet aangenaam in gezelschap, dewijl hij eene ziel te kennen geeft, die ook spits is, hoewel niet in gedaante, maar in uitwerkselen; spits en bits in antwoorden en aanmerkingen. Wat den buitengewoon stompen neus betreft; of deze eene stompe ziel kenmerkt, laat ik aan de geleerden ter beslissing over. Men schijnt daarin overeen te stemmen, dat een mensch, wien zulk een neus is ten deel gevallen, niet zwaarmoedig denkt; dat hij in deze wereld meer vreugde dan droefheid weet aan te wijzen. Wat eindelijk de kleur der neuzen aangaat, geloof ik niet dat deskundigen daarop eenig peil zullen trekken; ten minste velen willen, dat de roode kleur der neuzen een gevolg is van toevallige omstandigheden!

De orde brengt mede, dat wij verder spreken van *mond* en *lippen*. Een groote mond praat gaarne. Van hier is de spreekwijze: »eenen grooten mond hebben,'' in een' eigenlijken en figuurlijken zin, waar. Doch men moet hieruit nog geen ongunstig gevolg afleiden ten aanzien van iemands zedelijk gedrag. Wij zouden den grooten mond, om het weinig beduidende, dat daarvan te zeggen is, wel hebben kunnen voorbijgaan, ware het niet, dat wij hierdoor eenen overgang wilden maken tot de kleine monden, die wij, om het belangrijke, vooral niet voorbij zien mogen; want zij zijn het eigendom van menschen, in wier harten vrede en zachtheid hare stille woningen hebben. — De lippen, indien zij dik zijn, worden voor geen kenmerk van schoonheid des aangezigts gehouden; en wat de schoonheid van den geest betreft, wordt ten dezen aanzien ook juist het allergunstigste getuigenis niet gegeven; men wil, dat de man, met dezelve voorzien, wel een halve, maar geen heele geleerde, veel minder een Hooggeleerde worden kan. Doch met dat al zijn dikke lippen verkieslijker, dan die, welke zeer dun zijn; en wel zoo veel verkieslijker, als zwakheid van verstand beter is, dan listige stilzwijgendheid.

Ja, M. H., het gaat nog verder: wie van ons zoude het gelooven! men kan iemand aan de *tanden* leeren kennen. Gewisselijk wordt de zaak hier moeijelijker, dewijl men zoo weinig gelegenheid heeft, om deze kenmerken te beschouwen. Het is bij zeer enkele, en dat nog hoogst onaangename gelegenheden, dat men ons de tanden laat zien; en bij die gelegenheden gevoelen wij zeer weinig lust, om uit derzelver beschouwing kundigheden voor onze theorie te verzamelen. — Ik zal u met een woord zeggen, hetgeen ik van de zaak gelezen heb. Kleine, korte tanden staan in eene omgekeerde rede tot verstand, bescheidenheid en beleefdheid, zoodat dezelve in dit opzigt wenschelijk zijn; doch in een ander opzigt zijn zij niet zeer verkieslijk; want ongelukkig is een mensch, met dezen schat begiftigd, niet sterk van ligchaam: heeft geene groote kans, om 50, veel minder 60 jaren te bereiken. Dus korte tanden, een kort leven! Velen zouden dan meer van lange tanden houden; en ik zou mij gaarne bij hen voegen willen, ware het niet, dat dezelve het eigendom zijn van iemand, die te veel van zinnelijke genoegens houdt, en daarbij eigenzinnig is.

Hetgeen zich verder achter de tanden beweegt, blijft mede niet onopgemerkt. Eene lange *tong* zult gij misschien voor een teeken van praatzucht houden; en het kan zijn, dat gij u niet bedriegt. »Lange tong'' komt voor onder de rubriek: *Nietsbeduidendheid*. Eene korte tong, daarentegen, kenmerkt den bekwamen man. Dat eene fijne tong naauwkeurige uitspraak doen kan over het meer of min aangename van spijs en drank, daarin stemmen de geleerden met het alledaagsche gevoelen overeen.

Niet vreemd zal het ons voorkomen, dat men uit de *stem* eene en andere eigenschap der ziel weet af te leiden. Eene diepe stem toont niet veel goeds. Zij komt dikwijls voort uit de keel van eenen toornigen en eigenzinnigen. Van deze evenwel is onderscheiden eene sterke, levendige stem, als het teeken van kracht, moed en vastheid van karakter. Eene zwakke stem is eigen aan zulken man, die vreesachtig is, maar gelukkig in oordeel en in matigheid. Eene stem, die scherp is, brengt dikwijls woorden voort, die ook scherp, en daarbij snoevend en ijdel zijn. Eene ruwe stem teekent een ruw binnenste.

De overweging der stem brengt ons tot de nasporing van het *lagchen*. Wij allen, M. H., geloof ik, weten hieruit waar te zeggen. De geleerde menschkundige stemt ook in dit artikel met het algemeene gevoelen overeen: dat, namelijk, menschen, die zeer dikwijls alleen, en zonder reden, vooral om hunne eigene woorden en daden, lagchen, de verstandigste niet zijn; — vervolgens, dat zij, die over snakerijen hartelijk moeten medelagchen, eene geschiktheid bezitten tot gezelschappelijk verkeer; dat zij deelnemend, goedhartig en vriendhoudend zijn; — verder, dat een mensch, die over de zedelijke gebreken van anderen spotachtig lacht, daardoor toont, niet veel verstand, niet veel menschenliefde te bezitten, en alzoo niet geschikt te zijn voor den omgang.

Dalen wij al verder af tot de *kin* en hetgeen aan dezelve zigtbaar is! De man met eene breede kin houdt veel van vrede. Is de kin iets verlengd, dan is de man hartelijk, en bezit een rijp oordeel. Eene zeer lange kin is, hoewel niet in alle, toch in sommige gevallen verkieslijk; want de man met zulk eene kin is stoutmoedig. Hij durft wat wagen, al moet hij voor zijn vaderland in het strijdperk treden. Zeer vele mannen met lange kinnen prijkten dan ook zekerlijk onder die Russische helden, die tegen het rijk der duisternis zoo roemrijk streden, en van wier onbezweken moed de volle zegepraal op dien trotschen, onbuigzamen, trouweloozen navolger van den Leugenprofeet met welbekroond verlangen werd verwacht. — Eene kin zonder baard zoude den man niet passen, en met reden, want het mannelijk karakter schijnt in den baard te huisvesten. Een zware baard duidt zelfs eene goede inborst aan. Een ligte verraadt meer zwakke neigingen; verraadt iets, hetwelk bij den man niet te huis behoord. — Misschien staan met den baard de wenkbraauwen in verband.

Dat wij nu verder spreken willen over de leer van het *voorhoofd*, zullen mijne Hoorders misschien niet ordelijk oordeelen. Ik heb dezelve tot hier teruggehouden, omdat zij een afzonderlijk veld van bespiegeling opent, en wel een veld zoo ruim, dat ik huiverig was, het in te treden. — Drie vormen van voorhoofden loopen bij deskundigen in het oog; namelijk achterwaarts oploopende, regtstandige en vooroverhangende. Men houdt het meest van de eerste, dewijl hier achter huisvest eene ziel, die levendig en tot fijne denkbeelden geschikt is. De tweede toont eene ziel, die, hoewel de ziel in den eigenlijken zin geen hoofd heeft, in een' figuurlijken zin gesproken stijfhoofdig is, en te onrustig om veel na te denken; eene ziel, die meer van daden, dan van woorden houdt. De derde houdt achter zich verborgen eene ziel van eene zeer vreemde natuur; te weten: eene ziel zonder geest. — Verder spreekt men van plooijen en knoopen op het voorhoofd. Te veel plooijen en knoopen deugen niet; want dan heeft de ziel, achter hetzelve verborgen, te veel geneigdheid, om zich te plooijen en te knoopen, naar voorkomende gelegenheden. Geheel geen plooijen en knoopen te zien, is ook niet aangenaam, dewijl dit als een teeken moet worden aangemerkt, dat ook de ziel strak is, en weinig of geen deel neemt aan hetgeen anderen gevoelen, zeggen en doen; dat zij veel houdt van aanmatiging, en niet veel van edelmoedigheid. Een middelmatig getal plooijen en knoopen heeft den voorrang; maar dan komt het er nog op aan, dat men opmerke, hoe die plooijen zich vormen; of zij schuinsch of regt, al of niet parallel, diep of ondiep, hoog of laag op het voorhoofd staan. Ieder onderscheid, dat hier waargenomen wordt, maakt ook onderscheid in iemands karakter; doch ik ben vergeten, hoe dat alles na te gaan en te beredeneren zij.

Nu nog met een woord over het geheele *hoofd*: want wegens de *ooren*, die aan hetzelve gehecht zijn, heb ik niets anders te zeggen, dan dat zij niet zeer lang en breed moeten zijn; de reden daarvan zal wel bij u allen bekend wezen. Was Midas zoo dom niet geweest, om, in den muzikalen wedstrijd tusschen Apollo en Pan, als scheidsman, ten faveure des laatstgenoemden uitspraak te doen, Apollo zoude hem tot zijne straf geen ezelsooren hebben aan het hoofd gezet. — Maar ter zake, over het hoofd zelve. Deskundigen redeneren over hetzelve (zoo zouden *wij* in *onze* wijsheid misschien zeggen) vrij kluchtig. Zij spreken van ronde hoofden, even als ronde bollen; van langwerpig ronde, en van vierkante: en zeggen, dat de ronde, mits deze redelijk groot zijn, voor de beste gehouden mogen worden; daar de langwerpige, wanneer zij groot zijn, meer ijdelheid te kennen geven. »Een vierkant of vierhoekig hoofd'' (ik wil hier de uitdrukking zelve van den schrijver bezigen, dewijl ik de zaak met andere woorden niet zoo eigenaardig weet uit te drukken) »is met vierhoekige gezindheden opgevuld:'' dit wil zekerlijk bij tegenstelling zeggen, dat zulk een hoofd geene ronde gezindheden bezit; zoodat een rond hoofd wordt overgesteld tegen een vierhoekig, gelijk een rond man tegen een man met hoeken en verborgenheden.

Nu dan, M. H., hebben wij het hoofd des menschen met aan- en dependentie afgehandeld, zoo als het in ons plan lag; en zullen het ten aanzien van deze theorie hierbij laten blijven. Men redeneert wel verder over 's menschen *hals*, *armen*, *handen*, *vingers* met den aankleve van die, en zelfs (even alsof de karakters ook daar hunne zitplaatsen hadden) over de *beenen* en *voeten*. Maar daarover besloot ik, niet te zullen spreken; vooral toen ik mij zekere aanmerking van den schrijver ten aanzien der *nagels* herinnerde. Als ik het wel onthouden heb, zegt hij, »dat de theorie der nagels weinig grond van zekerheid heeft in de natuur; dat, hetgeen dezelve aanwijzen, als toevallig moet worden beschouwd; of dat hunne gedaante reeds van zelve uit de gesteldheid des hoofds voortvloeit; dat het hoofd, voorhoofd, de oogen en neus, gedeeltelijk ook de mond, de hoofdzaak blijven.'' Ik ben dan zoo vrij geweest, M. H., om deze aanmerking van toepassing te maken op de geheele theorie der armen en beenen. — Ook zouden wij nog kunnen spreken over 's menschen *gebaren* en *houding*; over zijne manier van *loopen*, *staan* en *zitten*; over de *lengte* en *dikte* zijns ligchaams; over zijne manier van *kleeden*; zelfs over zijne *naamteekening*: want niets van dit alles is den opmerkzamen onderzoeker der menschelijke karakters ontsnapt. Maar liever verwijs ik u ten dezen naar hetgeen deskundigen hierover geschreven hebben.

(*Het vervolg en slot hierna.*)

ADVERTENTIËN.

Wordt *uit de Hand te koop* gepresenteerd: den Houtgrond *L'HERMITAGE*, gelegen aan het Pad van *Wanica*; — te bevragen bij

H. KRAANSTUIJVER.

*** TE KOOP:

Een *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Rust- en Vredestraat*, bekend La. D. No. 642. — Adres ter dezer Drukkerij.

Uit de Hand te koop:

Een *HUIS* en *ERF*, aan de *Graven straat*, La. B. No. 48, aankomende den uitlandigen Heer F. TAUNAY; zijnde dezelven inmiddels te *Huur*. — Voor nadere informatie ten kantore van J. ZAAL, qq. c. s.

De Ondergeteekende zal de volgende Slaven naar *Nickerie* overzenden, als: CATO, PETRONELLA, SUSANNA, JUSTINA, FREDRIK en GEORGE.

Paramaribo, 27 *Julij*, 1830.

GEO. NICHOLSON.

A. G. BOHLAND

Heeft per de laatste gearriveerde Schepen ontvangen;

Boter; Hammen; Saucijs de Bologne; Rolpens; Paterstukken; Nagelstukken; ¼ tonnen Zout Vleesch en Spek; Saucijsjes en Worst; Zoetemelksche, Komijne, Zwitsersche en Edammer Kazen. Anchovisch; Augurkjes; Olijven; gedroogde Appelen en Peeren; Vijgen; Rozijnen; Pruimendanten; Krenten; Amandelen; witte en bruine Kandij; Vermecille; Tuinboontjes en Doperwten; zwarte en groene Thee; ⅛ tonnen best wit en bruin Bier; Jenever; witte en conjac Brandewijn, en meer andere Goederen.

SCHEEPS-TIJDING.

BINNENGEKOMEN.

Den 25sten dezer, de Nd. Am. Brik Aurelia, (in ons vorig No. stond abusivelijk Jane), Kapt. Ts. FOSTER, van Gloucester.

UITGEZEILD.

Den 25sten dezer, de Nd. Am. Brik Sarah Ann, Kapt. ISAAC SOMES, naar Gloucester; lading: 218 vaten Malassie.

Den 28sten, de Nd. Am. Brik Jane, Kapt. P. FOSTER, naar Gloucester; lading: 259 vaten Malassie.

UITGEKLAARD.

Den 26sten, het Schip de Prins der Nederlanden, Kapt. J. HILLEBRAND, naar Amsterdam; lading: 303 vaten Suiker, 78 balen schoone en 5 dito vuile Katoen, 2 vaten Rum, en 14 dito Oranjeschillen.

Idem, het Schip Henriette, Kapt. J. E. SCHNEEBEECKE, naar Amsterdam; lading: 457 vaten Suiker, 38 balen schoone en 5 dito vuile Katoen.

Den 27sten, het Schip Johanna Margaretha, Kapt. A. H. TRIP, naar Amsterdam; lading: 249 vaten Malassie, en 25 balen schoone Katoen.

Idem, het Schip de Zeemeeuw, Kapt. T. C. CLAUS, naar Amsterdam; lading: 550 vaten Suiker, 38 balen schoone en 8 dito vuile Katoen.

In TEXEL gearriveerd: Den 29 Mei, het Schip de Goede Verwachting, Kapt. J. B. BODEMAN. — Den 30 Mei, Z. M. Oorlogs-Corvet *PROSERPINA*, Kapt. Luit. VAN DEN BOSCH, laatst van St. Eustatius. — Het Schip de Onderneming, Kapt. H. EELTJES, van hier naar Middelburg gedestineerd, geladen met Suiker, is den 27 Mei, met verlies van twee ankers en na het roer te hebben afgestooten, voorbij Vlissingen gedreven en, ofschoon het hard waaide en slecht weder was, goed en wel gewesten Ternenzen veilig ten anker gekomen; des morgens van den 29 Mei, is gemeld Schip van daar gesleept, door de Stoomboot de Schelde, en op den middag ter reede van Vlissingen gebragt.

Ter Drukkerij van de Erven C. J. FUCHS.